

se vlastník domáhá, jsou jedině v zájmu vlastníka. Stejně tomu jest i v případě daném, kde se st-l domáhal výroku úřadu o tom, že určité nemovitosti jsou prosty nexu záborového. Ježto pak st-l potřebu řízení komisionelního vyvolal svou žádostí za vyloučení, resp. propuštění určitých objektů ze záboru, jde o komisionelní řízení předsevzaté nikoli výhradně v zájmu veřejném, nýbrž vzhledem k podané žádosti strany a v jejím vlastním zájmu a jest pak úplně nerozhodno, zda st-l o místní šetření žádal či nikoliv. Námitka ad 1. je proto lichá.

Pokud pak jde o námitku ad 2., jest stížnost na omylu, tvrdí-li, že min. nař. z 3. července 1854 č. 169 ř. z. nikdy na Slov. neplatilo, ježto nařízení toto bylo vydáno pro »veškeré korunní země« vyjímaje Království lombardsko-benátské, Dalmacii a Vojenskou Hranici. Bylo tedy nařízení toto, třebaže v Uhrách mělo vzhledem k předpisu § 32 ihned účinnost jen pro určité úřady, přece jen součástí pozitivního práva i v býv. Král. Uherském a tedy i na území nynějšího Slov. Že nařízení toto snad později bylo zrušeno, nebo že zásada v jeho § 24. vyslovená v době přítomné již neplatí, to st-l netvrdí, a nemusil se proto nss otázkou touto, nemaje tu žádné námitky st-logy, vůbec zabývatí.

Č. 6280.

Z n á m k y. — A d m i n i s t r a t i v n í ř í z e n í: * Popřel-li ve sporu podle § 3 známkové novely z r. 1895 žalovaný excipiendo registrační schopnost známky, o kterou žalobce opírá svůj nárok žalobní, z důvodu § 1 cit. zák., jest min. obch. povinno o takové námitce rozhodnouti věčně.

(Nález ze dne 5. února 1927 č. 1770).

V ě c: Josef Fr. M. v B. (adv. Dr. Rob. Köcher z Litoměřic) proti ministerstvu obchodu (min. m. taj. Dr. Jos. Fák, za zúč. firmu »Solo« ve V. adv. Dr. Otto Gellner z Prahy) stran ochranné známky.

V ý r o k: Nař. ro z h o d n u t í z 22. z á ř í 1925 z r u š u j e s e p r o v a d y ř í z e n í; s t í ž n o s t d o r o z h o d n u t í z 23. z á ř í 1925 z a m í t á s e j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Žalobou podanou u min. obch. domáhala se firma »Solo« v L. opírajíc se o slovní známku »Blitz« č. 6241/Linec, zapsanou mimo jiné i pro leštidla, výmazu kombinované známky č. 14.100/Liberec, zapsané pro st-le, z důvodu zaměnitelné podobnosti (§ 3 známkové novely z r. 1895) se známkou žalobkyně. V odpovědi proti této žalobě podané uvedl st-l v pochybnost registrační schopnost známky č. 6241/Linec, poukazuje k tomu, že slovo »Blitz« zřejmě poukazuje na vlastnost chráněného zboží, totiž leštidel, pomocí nichž lze učiniti jimi cíděné předměty b l ý s k a v ý m i. Mimo to popřel st-l jak totožnost zboží chráněného známkou č. 14.100/Liberec s oním, jež chrání známka č. 6241/Linec, tak i zaměnitelnou podobnost obou známek, o kteréž tu jde. Nař. rozhodnutím z 22. září 1925 žal. úřad, uznáv jednak prioritu známky č. 6241/Linec, dále totožnost zboží oběma známkami chráněného a konečně i zaměnitelnou jejich podobnost, vyhověl žalobě fy »Solo«, nařídil výmaz známky čís. 14100/Liberec a uznal st-le povinným k náhradě útrat sporu.

Stížnost vytýká opětně, že slovní známka »Blitz« firmy »Solo« vůbec není způsobilá, aby jí byla chráněna leštidla, poněvadž poukazuje na vlastnost výrobků pod touto známkou do obchodu uváděných, a dále, že zjištění žal. úřadu, že jde v obou případech o zboží totožné a že obě známky jsou si klamavě podobny, spočívá na řízení v podstatě vadném.

Rozhoduje o stížnosti té, musel se nss předem zabývatí výtkou na prvním místě uvedenou. Této námitce lze s hlediska předpisů práva známkového rozuměti jen tak, že zápisem slovní známky firmy »Solo«, která jest podle názoru st-lky známkou deskriptivní podle § 1 novely z r. 1895 a která tudíž odporuje pozitivnímu zákazu zákonnému, nemůže býti omezena volnost st-le takového popisného označení užívati pro své zboží. Námitku toho obsahu jest oprávněn žalovaný proti žalobě podané podle § 3 známk. novely vznésti, a jest povinností úřadu, aby, když taková námitka byla vznesena, o ní věcně rozhodl. Nař. rozhodnutí se však otázkou, je-li slovní známka »Blitz« firmy »Solo« ve vztahu k zboží jí chráněnému povahy deskriptivní, vůbec nezabýval. V tom však musil nss spatřovati podstatnou vadu řízení správního. Nss nemohl se přikloniti k vývodům zástupce firmy »Solo«, předneseným při veř. úst. líčení, že výtka, o niž tu jde, nebyla st-lem v řízení adm. vznesena, shledav, že st-l již ve své odpovědi na žalobu vytkl, že slovní známka »Blitz« označuje vlastnost výrobku jí označeného. Bylo proto z důvodu shora vytčeného nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss. — — —

Č. 6281.

Školství. — Veřejní zaměstnanci. — Administrativní řízení: * Služební poměr učitele živnostenské školy pokračovací není poměrem veřejnoprávním. (Jaký je tento poměr na základě čl. VII. zák. č. 251/22 za účinnosti tohoto zákona, neřešeno.)

(Nález ze dne 5. února 1927 č. 1796.)

V ě c: Otto A. v B. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty (prof. Dr. Jiří Pazourek) stran příslušnosti správních úřadů k rozhodování o odměně za vyučování na odborné pokračovací škole.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Měst. rada v B. vydala společenstvu holičů v B. výměr z 13. června 1922 tohoto znění: Podáním ze 4. května 1921 stěžoval si Otto A. u měst. rady jakožto dozorčího úřadu nad pokračovacími školami, že mu společenstvo holičů odpírá jako správci bývalé něm. pokračovací školy pro učně živnosti holičské výplatu remunerace 300 Kč pro školní rok na dobu od 1. října 1919 až do uplynutí zákonité výpovědi. Měst. rada uznala nárok st-lův za odůvodněný, poněvadž Otto A. byl výnosem mor. místodržitelství z 6. března 1913 ve smyslu výnosu min. kultu a vyuč. z 5. dubna 1883 pro tento učitelský úřad potvrzen a může tohoto úřadu býti zbaven jen se schválením min. a po předchozím vyrozumění pololetním. Z toho důvodu vybízí měst. rada